

Όπως το γράφαμε πριν από ακριβώς ένα μήνα, τα δυο τρένα, εκείνο της Βαρκελώνης και το άλλο της Μαδρίτης, «όχι μόνο ξεκίνησαν αλλά και αναπτύσσουν όλο και μεγαλύτερη ταχύτητα στη πορεία τους προς τη μετωπική τους σύγκρουση!». Όμως, τώρα μπορούμε να το πούμε στα σίγουρα: αυτή η μετωπική σύγκρουση αρχίζει σε μόλις τρεις μέρες, την επόμενη Κυριακή 9 Νοεμβρίου, όταν εκατομμύρια πολίτες της Καταλονίας θα απηφήσουν τις απαγορεύσεις, τις απειλές και τους εκβιασμούς της Μαδρίτης του Ραχόϊ και θα ασκήσουν το δημοκρατικό τους δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί οι ίδιοι για το μέλλον τους. Πώς; Ψηφίζοντας αλλά και υπερασπιζόμενοι έμπρακτα τις κάλπες ενάντια σε εκείνους που θα ήθελαν να τις απομακρύνουν! Αυτές τις κάλπες της δημοκρατίας που η Μαδρίτη των επιγόνων του Φράνκο τολμά να χαρακτηρίζει... «παράνομες»...

Επειδή όμως, όλα δείχνουν ότι εδώ στην Ελλάδα, η ελληνική αριστερά καθυστερεί απελπιστικά να κατανοήσει τη σημασία -και κυρίως, την πανευρωπαϊκή δυναμική- αυτής της «μετωπικής σύγκρουσης»,⁽¹⁾ κρίνουμε σκόπιμο να αναφέρουμε προκαταβολικά την εξής πληροφορία, που δίνει μια κάποια πρώτη γεύση της βιαιότητας που ίσως θα χαρακτηρίζει την επερχόμενη σύγκρουση. Μόλις χτες, αποκαλύφθηκε ότι τμήματα του ισπανικού στρατού έχουν αρχίσει να ασκούνται στη καταστολή των λαϊκών κινητοποιήσεων σε αστικά κέντρα! Η αποκάλυψη, που συνοδεύεται και από τις σχετικές φωτογραφίες, αναφέρεται συγκεκριμένα στα τεκταινόμενα στο σύνταγμα θωρακισμένων στη Βαλένθια, και συνοδεύεται μάλιστα από άρθρο δημοκράτη λοχαγού του ισπανικού στρατού με τον εύγλωττο τίτλο «Με τα άρματα μάχης στις Ράμπλας» (λεωφόρος της Βαρκελώνης)!...

Ευθύς αμέσως ξεκαθαρίζουμε ότι δεν θεωρούμε ούτε βέβαιη ούτε αναπόφευκτη τη χρήση στρατιωτικής βίας ενάντια στο καταλανικό λαό. Ωστόσο, δεν την αποκλείουμε, λαβαίνοντας υπόψη όχι μόνο το παρελθόν, το μακρινό με τους τρεις αιώνες λουτρών αίματος και υποδούλωσης, που άρχισαν το 1714!, και το πιο πρόσφατο με τις σφαγές και τις δεκάδες χιλιάδες εκτελεσμένους του εμφυλίου του 1936-1939, αλλά κυρίως, τη σημερινή κατάσταση σε ολόκληρο το Ισπανικό Κράτος.

Όχι άδικα, ο ελληνικός τύπος σχολίασε τις τελευταίες μέρες την πρωτιά του Podemos στην (προτελευταία) δημοσκοπήση, και που επιβεβαιώνει η -χτεςινή- τελευταία. Η έκπληξη που συνόδευε τη δημοσίευση της είδησης είναι ενδεικτική της άγνοιας που επικρατεί στη χώρα μας (και ειδικά στην αριστερά) σε σχέση με τη κατακλυσμική κρίση του Ισπανικού Κράτους. Πράγματι, όχι μόνο αυτή η «πρωτιά» ήταν προ πολλού αναμενόμενη, αλλά και δεν αποτελεί παρά μόνο μια -μεταξύ πολλών άλλων- ένδειξη, αλλά και συνέπεια, του μεγέθους των αλλαγών που βρίσκονται σε εξέλιξη στα τρία βαθιά της ισπανικής κοινωνίας. Αλλαγών που πρέπει οπωσδήποτε να λαμβάνονται υπόψη επειδή είναι καθοριστικής σημασίας για τη πορεία (και) της σύγκρουσης Μαδρίτης-Βαρκελώνης.

Συγκεκριμένα, ενώ τους τελευταίους μήνες βλέπαμε τη κρίση του ισπανικού δικομματισμού να οφείλεται κυρίως, στη «πασοκοποίηση» της σοσιαλδημοκρατίας (ο νεολογισμός είναι ισπανικός), εδώ και ένα μήνα γινόμαστε μάρτυρες μιας ξαφνικής και πρωτοφανούς κατάρρευσης του κυβερνώντος Λαϊκού κόμματος (PP) του κ. Ραχόϊ. Ο λόγος που το PP φτάνει να χάνει πάνω το 50% της εκλογικής του δύναμης μέσα σε μερικές εβδομάδες είναι κυρίως, η χιονοστιβάδα των σκανδάλων διαφθοράς που πλήττουν την αφρόκρεμα

του ισπανικού τραπεζικού, επιχειρηματικού, συνδικαλιστικού και πολιτικού κατεστημένου, και τα οποία έχουν ήδη οδηγήσει στη φυλακή δεκάδες πρώην και νυν ανώτατα ηγετικά στελέχη ενός Λαϊκού κόμματος, που δείχνει να μπάζει νερά από παντού!

Αυτή την αίσθηση της ξαφνικής κατάρρευσης του PP σε χρόνο ρεκόρ, ενισχύουν όμως, μερικά ακόμα «ιστορικά» γεγονότα των τελευταίων ημερών όπως π.χ. η έκδοση από τη δικαιοσύνη της Αργεντινής (!) ενταλμάτων σύλληψης κατά 22 πρώην υπουργών των τελευταίων κυβερνήσεων του Φράνκο (αλλά και στελεχών, μέχρι σήμερα, του κυβερνώντος κόμματος και της οικονομικής ολιγαρχίας), και ανώτατων αστυνομικών για τη συμμετοχή τους σε δολοφονίες και βασανιστήρια αντιστασιακών στις δεκαετίες 1960 και 1970. Αν σε όλα αυτά, προσθέσουμε τη κρίση -λόγω λιτότητας- του συστήματος υγείας, που αποκάλυψε πανηγυρικά η παρά λίγο τραγωδία της νοσοκόμας που μολύνθηκε από τον ιό της Έμπολα και η οποία συγκίνησε επί δυο εβδομάδες όλη την Ισπανία, αλλά και τις τάσεις αυτονομησης των ακροδεξιών του κόμματος που προκάλεσε η απόσυρση του νόμου για τις εκτρώσεις, τότε δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι εδώ και 2-3 μέρες, έχουν αρχίσει να υψώνονται φωνές ακόμα και μέσα στη κοινοβουλευτική ομάδα του PP, υπέρ της καθαίρεσης του ίδιου του Ραχόϊ! Με λίγα λόγια, στο PP και σε όλο το ισπανικό κατεστημένο επικρατεί πανικός όσο ποτέ άλλοτε στη μετά τον δικτάτορα Φράνκο εποχή...

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που τα λεγόμενα «έγκυρα» διεθνή ΜΜΕ, και κυρίως εκείνα των ΗΠΑ και της Βρετανίας, δεν διστάζουν να κατηγορούν τον κ.Ραχόϊ για την «άκαμπτη» στάση του απέναντι στη Καταλονία, και να την αποδίδουν στο καταιγισμό των κατακλυσμικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει, αλλά και στην επιθυμία του να εκμεταλλευτεί τη σύγκρουση με τη Βαρκελώνη για να επανασυσπειρώσει γύρω του όχι μόνο το Λαϊκό κόμμα του αλλά και όλη την οικονομικο-πολιτική ελίτ του μεταφρανκικού καθεστώτος. Για μια ακόμα φορά, είναι τα αγγλοσαξωνικά ΜΜΕ (και καγκελαρίες) που βλέπουν σωστά. Πράγματι, είναι η σημερινή ακραία αδυναμία της ισπανικής -κατά την ορολογία των ηγετών του Podemos- «κάστας» που την κάνει ακόμα πιο επικίνδυνη, ακόμα πιο ικανή να χρησιμοποιήσει, όπως η ίδια δεν σταματάει να το λέει, «όλα τα μέσα» για να εμποδίσει τους Καταλανούς να αποφασίσουν δημοκρατικά για το μέλλον τους...

Σταματάμε προς το παρόν εδώ, καθώς η επικαιρότητα θα μας προσφέρει τις επόμενες μέρες, εβδομάδες και μήνες πάμπολλες ευκαιρίες να επανέλθουμε πιο αναλυτικά σε αυτή την ισπανική αυθεντική κοσμογονία. Ας μας επιτραπεί λοιπόν να κλείσουμε επαναλαμβάνοντας το κάλεσμα -γιατί για κάλεσμα πρόκειται- που απευθύναμε, ειδικά στην ελληνική αριστερά, πριν από ένα μήνα, καθώς μάλιστα είναι τώρα τα κοινωνικά κινήματα, τα συνδικάτα και τα κόμματα και οργανώσεις της καταλανικής αριστεράς που το προσυπογράφουν, ζητώντας κατεπειγόντως την έμπρακτη αλληλεγγύη μας: **«Ενώ λοιπόν όλα δείχνουν ότι οδεύουμε πια ταχύτατα προς μια «σύγκρουση των δυο τρένων», που υπόσχεται να είναι εξαιρετικά βίαιη αλλά και κατακλυσμική ως προς τις γενικότερες κοινωνικές και πολιτικές συνέπειές της, το μεγάλο δίλημμα του μακρινού 1936 ξαναρχίζει να πλανιέται πάνω από την Ευρώπη ταλανίζοντας όσους και όσες εξακολουθούν να βλέπουν πέρα από τη μύτη τους και κυρίως, να διατηρούν την ικανότητα να εξεγείρονται μπροστά στην αδικία: **Θα αφήσουμε, όπως και τότε, τον καταλανικό λαό τραγικά μόνο απέναντι στο αρραγές μέτωπο της πιο μαύρης ισπανικής και ευρωπαϊκής αντίδρασης ή θα σταθούμε στο πλευρό του επειδή ο δικός του είναι και δικός μας αγώνας;»****

(1) Επειδή αυτή η «άγνοια» και αδιαφορία οφείλεται και στο γεγονός ότι δεν έχει γίνει αντιληπτό τι ακριβώς διακυβεύεται στη σύγκρουση Μαδρίτης-Βαρκελώνης, για αυτό και επαναλαμβάνουμε αυτό που είχαμε γράψει πριν από ένα μήνα: «Γιατί αξίζει και πρέπει να μας ενδιαφέρει το καταλανικό ζήτημα όταν έχουμε να αντιμετωπίσουμε μύρια σοβαρότατα προβλήματα μέσα και έξω από τη χώρα μας; Η απάντηση είναι σύνθετη αλλά θα σταθούμε μόνο σε μια από τις διαστάσεις της. Αξίζει και πρέπει να δώσουμε προτεραιότητα στο καταλανικό ζήτημα επειδή βάζει σε βαθύτατη κρίση όχι μόνο την ισπανική αλλά όλη την ευρωπαϊκή νεοφιλελεύθερη αντίδραση και καθεστηκία τάξη! Επειδή μια ήττα της κυβέρνησης Ραχόϊ σε αυτό το μέτωπο θα οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια όχι μόνο στην πτώση της αλλά και στη

κατάρρευση του ισπανικού νεοφιλελεύθερου δικομματισμού. Και τέλος, επειδή και μόνη η διεξαγωγή της Consulta στις 9 Νοεμβρίου θα έδινε μια τεράστια ώθηση στους λαϊκούς αγώνες και στη ριζοσπαστική αριστερά τόσο στη Καταλονία, όσο και στο Ισπανικό Κράτος, με συνέπειες που θα γίνονταν άμεσα αισθητές σε ολόκληρη την Ευρώπη!...»

Πηγή: contra-xreos.gr